

BARCELONA PRODUCCIÓ

HOW ABOUT A LITTLE KISS, DON'T BE UNKIND

a cura de ferranElOtro

16.07.24–29.09.24

L'exposició HOW ABOUT A LITTLE KISS, DON'T BE UNKIND [Va, fes-me un petonet, no siguis antipàtic] planteja una hipòtesi de la història de la museografia.

Posa el focus en els dispositius museogràfics perquè, fent-los visibles, perden la qualitat de subsidiaris. Aquesta inversió reivindica el seu paper en el complex expositiu que, com a convencions, hem naturalitzat com a transparents, però en realitat signifiquen. A partir d'una audioguia, es rememoren cinc moments icònics de la història de les exposicions i els seus *displays*, que es tradueixen en l'espai expositiu a través de cinc dispositius museogràfics.

Amb una vitrina del Museu de Ciències Naturals de Barcelona s'evocuen els Wunderkammers i els museus de ciències naturals del segle XIX. Amb la reconstrucció d'un fragment de la cortina del *Café Samt und Seide*, de Lilly Reich i Mies van der Rohe, s'evocuen les exploracions experimentals del dispositiu expositiu en les avantguardes històriques. Amb una cartella augmentada s'evoca la democratització de l'experiència de visitar exposicions mitjançant l'ús de textos didàctics i el disseny gràfic. Amb la peça *SHOW TITLES, #641*, de Stefan Brüggenmann, s'evoca el concepte i la seva posada en escena com a conseqüència de la desmaterialització de l'art conceptual. I, finalment, amb l'audioguia s'evoca la desaparició de la línia entre performativitat i pedagogia amb què els comissaris de les últimes dècades han renegociat la relació entre l'art i els seus dispositius de transmissió.

L'àudio recorre els dispositius presents a l'espai juntament amb *ekphrasis* d'altres dispositius absents. La narració, a manera d'acció comissarial, permet que l'exposició existeixi mitjançant la paraula i la veu. És un metarelat molt proper a la pel·lícula *Le Camion*, de

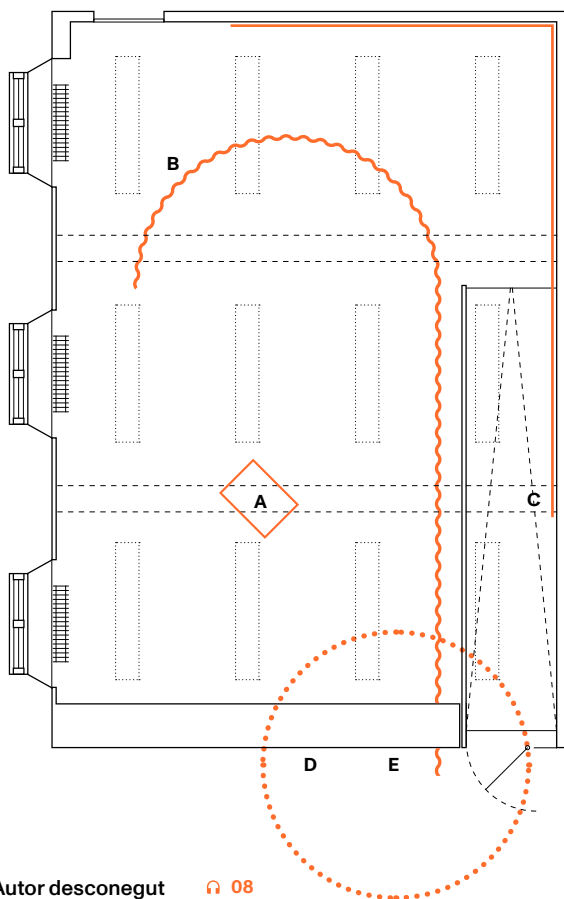
Marguerite Duras, en què, en lloc de veure una pel·lícula, el que veiem és la guionista i l'actor llegint un guió. L'autor desapareix progressivament i el text permet l'activació de la imaginació col·lectiva, resultat de la crisi del jo, que proposa la dissolució de papers i la construcció afectiva d'un nosaltres.

Com passa a *Fragments d'un discurs amorós*, de Roland Barthes, el relat es construeix amb figures. Citacions de moltes altres veus que permeten que una exposició d'exposicions pugui existir. Una metodologia d'investigació que, com els feminismes i les teories *queer*, qüestiona els mecanismes de representació i els confronta. Una metodologia apropiacionista que també travessa les quatre peces musicals que interrompen el relat de l'audioguia.

L'exposició assaja noves formes de distribució que performativitzen el complex expositiu i els seus límits, apostant per un espectador corporitzat que s'endinsa en l'obra i, perdent la por al contagi, estableix nous espais de relació.

Ajuntament de
Barcelona

LACAPELLA

A Autor desconegut 08

Vitrina del Museu de Ciències Naturals de Barcelona, ca. 1988
Fusta, ferro i vidre, 91 × 154 × 67 cm
Cortesia del Museu de Ciències Naturals de Barcelona

Aquesta vitrina per a diorama és de les més antigues que es conserven en les col·leccions del Museu de Ciències Naturals de Barcelona, el primer museu públic de la ciutat.

Les vitrines sorgeixen de la necessitat de preservació a mesura que les col·leccions privades comencen a ser visitades pel públic. Des del final del segle XVIII i al llarg del segle XIX, els objectes comencen a presentar-se en armaris amb grans espais de vidre que poden considerar-se l'origen de les vitrines actuals. Aquests armaris constaven d'una zona superior, per a exposició, i d'una altra d'inferior tancada, utilitzada com a magatzem d'aquells objectes menys importants.

La vitrina, com la taxidèrmia, comparteix amb el museu la idea de reducció, control i classificació del coneixement a partir de la representació del món congelant un moment. Una cosa que s'accentua per la seva condició de falsa transparència.

B Lilly Reich i Mies van der Rohe 13

Café Samt und Seide [reconstrucció], 1927 [2024]
Seda i acer, 300 × 1500 cm

L'any 1927, Lilly Reich i Mies van der Rohe van dissenyar l'espai del cafè per a l'exposició *La moda femenina* a Berlín.

Van construir una intervenció efímera de petits espais definits per cortines. Pareds enormes de seda, raïó i vellut de colors negre, groc i vermell suspesos per tubs d'acer corbat. El punt de partida per elaborar les parets va ser la naturalesa dels mateixos materials. Triant el material com l'essència de la museografia es trencava el costum imperant de presentar les matèries primeres com a simple

complement del producte acabat. L'estructura en què es recolzaven les teles es desmaterialitzava, i l'objecte que s'havia d'exposar es confonia amb la seva forma d'exposició.

L'espai expositiu experimentava amb el moviment fluid de l'espectador considerant el *display* com una peça d'arquitectura que el visitant recorre de manera dinàmica. L'exposició deixava de ser una experiència únicament visual i es convertia en una experiència espacial.

C Cartel·la augmentada, 2024 21

Text en vinil, 150 × 1200 cm

Originàriament, les cartel·les oferien informació precisa sobre l'obra que permetia identificar-la (artista, títol, data i mitjà). A partir de la revisió crítica de la noció modernista de l'objecte d'art com una entitat autosuficient i autònoma, han anat augmentant de mida per poder incloure més informació i contextualitzar l'obra. Amb l'ascens de l'espectador a noves competències cognitives, ha donat pas als textos expositius.

Aquest tipus de textos generalment sempre s'han estudiat des del punt de vista de la recepció que han tingut com a element de mediació i educació. Però les estratègies del commissariat crític han obert nous camins d'investigació, amb la interpretació d'aquests textos anònims com un reflex de les relacions autoritàries de les institucions amb el coneixement.

El guió de l'audioguia presentat com un diagrama no funciona tant com un dispositiu disciplinari sinó més aviat com un espai especulatiu per als visitants.

D Stefan Brüggemann 25

SHOW TITLES, #641, 2000—...
Títol, dimensions variables
Cortesia de l'artista

El títol que dona nom a l'exposició és el 641 d'una llista de possibles títols del projecte *SHOW TITLES*, de Stefan Brüggemann, un projecte en procés que consta d'una llista de més de 1.200 possibles títols per a exposicions. Tots estan disponibles perquè els utilitzi qualsevol artista, comissari o institució, amb l'únic requisit de ser identificat i acreditat com una peça de l'artista. El projecte sorgeix del seu interès per explicitar i qüestionar la naturalesa subjectiva i a vegades aleatòria de com es constitueix, presenta i legitima el discurs comissarial. L'enumeració funciona com un conjunt de notes al peu, un *modus operandi* que s'utilitza en el discurs acadèmic i que trenca amb l'autoritat de la tradició modernista d'originalitat.

Es tracta d'una abstracció lingüística que obliga el lector a imaginar els possibles continguts analitzant les obres d'art com a productes i posant en crisi el concepte d'autoria.

E ferranEI Otro et al. 37

HOW ABOUT A LITTLE KISS, DON'T BE UNKIND, 2024
Audioguia, 98 min. i 10 s.

L'audioguia és un metarelat que funciona com a guió sense ser-ho del tot, en què també hi ha indicacions de silenci, pauses en què el temps es converteix en un element essencial de tot relat: en aquest cas, indicació del silenci gràcies a la música que omple aquests espais.

La paraula deixa veure l'exposició a partir de l'escolta i, en gran mesura, recorre a la imaginació amb ajuda de la qual es podrà percebre la història que no s'ha posat en imatges. L'espectador, que està escoltant, es converteix en lector. És un petit experiment que converteix l'espai expositiu en una cambra obscura: utilitzar una veu en *off* dins d'aquest dispositiu antic de projecció i que aquest nou espai d'escolta permeti veure les imatges.

Ajuntament de
Barcelona

LACAPELLA